

5. neděle postní rok B (2024)

1. čtení – Jer 31,31-34

Sjednám novou smlouvu a na hřích už nevzpomenu.

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otcí, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jím ho do srdce, budu jím Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhu, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

Mezizpěv – Žl 51,3-4.12-13.14-15

Stvoř mi čisté srdce, Bože!

Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství,
pro své velké slitování zahlad' mou nepravost.
Úplně ze mě smyj mou vinu
a očist' mě od mého hříchu.

Stvoř mi čisté srdce, Bože!
Obnov ve mně ducha vytrvalosti.
Neodvrhuj mě od své tváře
a neodnímej mi svého svatého ducha.*

Vrat' mi radost ze své ochrany
a posilni mou velkodušnost.
Bezbožné budu učit tvým cestám
a hříšníci se budou obracet k tobě.

2. čtení – Žid 5,7-9

Naučil se svým utrpením poslušnosti, a stal se příčinou věčné spásy.

Čtení z listu Židům.

(Bratři!) Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn (Boží), naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

Zpěv před evangeliem – Jan 12,26a

Kdo mi chce sloužit, at' mě následuje, praví Pán; a kde jsem já, tam bude i můj služebník.

Evangelium – Jan 12,20-33

Jestliže pšeničné zrno padne do země a zemře, přinese hojný užitek.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslavován. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, at' mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Homilie

Draží bratří a sestry!

Slyšíme někdy a možná i sami říkáme: Je to můj život anebo jsem KRÁL ŽIVOTA. Ale kdo z nás aspoň jednou neudělal chybu, neuspěl nebo nezažil zklamání. No kdo z nás? Takový člověk není! Za zmínku však stojí, že jednou po zemi chodil muž, o kterém se psalo, že konal jen dobro a všechny uzdravoval (...) a že ho pak zabili a pověsili na kříži (Sk 10,38). -39).

On je také KRÁLEM ŽIVOTA. Je to KRÁL KRÁLŮ, který - jako jediný - řádně prožil svůj pozemský život a ochotně přijal smrt (porážku), aby nám ukázal, v čem bude naše (dobrá!) vláda spočívat. Jsou to Jeho slova, která dnes slavnostně zaznívají v církvi, když slyšíme: Kdo miluje svůj život, ztratí ho, a kdo nenávidí svůj život na tomto světě, zachová si ho pro život věčný (J 12,25). Jak se to liší od naší iluze, kterou tolik milujeme... Od iluze, která říká: ponechte si to, co je příjemné a pohodlné, a odhod'te to, co je nepříjemné a nepohodlné. Takový životní program nevyhnutelně vede ke krizi (a skutečně destruktivnímu selhání). Za prvé, kvůli tomu, co pomíjí, nelze nic vážně „zachovat“ a nic nelze „vyhodit“. Za druhé – pokud „dobré a správné“ rovná se „příjemné a pohodlné“, pak nás nikdy nenapadne, že najdeme život ve smrti (a že bychom ho tam měli hledat!). Přesto je tu právě ta paradoxní moudrost, kterou káže Ježíš Kristus. On nejen "káže", ale ukazuje svým vlastním příkladem. Pokud věříte v Krista a Jeho slovům: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“. - podívej se, co získáváš... Když se vážně sprátelíš s faktem pomíjivosti života, máš šanci zjistit, proč procházíš tím, čím procházíš. No, podrobněji?

Někdo, koho znás nebo někdo z tvých blízkých, zemře – znovu můžeš vidět velký význam života.

Tvé manželství končí – možná si uvědomíš, jak důležité jsou

vztahy a pravá manželská láska.

Zažiješ zklamání – možná zjistíš, jak nerealistické bylo tvé očekávání.

Vážně onemocníš sám nebo někdo ti blízký – možná doceníš to, že člověk to nejenom tělo, ale i duše.

Někdo znovu zemře a ty jsi na dalším pohřbu - můžeš si uvědomit pravdu, že i tvůj čas jednou skončí a stojí za to ho dobře využít.

To, co ve svém běžném jazyce nazýváš „negativní zkušenost“, je velmi důležitým učitelem! Tvoje „chci“ určuje, zda tě tento učitel něco naučí. V těchto zkouškách každodenního života je jakoby „převlečený“ právě největší Učitel - Ježíš Kristus. Když „nasloucháš“ Kristu v těchto „negativních“ zkouškách, rozvíjíš se a stáváš se světýlkem naděje pro svět. Kristus nás živí proměnou (vody ve víno, chléb v Tělo, víno v Krev, hříšní lidé v Boží dětí...). Eucharistie je vzorem a „autorizovaným zdrojem“ této proměny. Křesťanský život tedy není o zachování toho, co máme a žijeme, ale o změně, o transformaci.

Takže... Sestro - královna života a bratře - králi života, tvým každodenním královským úkolem je přeměnit (ne odmítnout!) to, co prozíváš, v to, co po sobě zanecháš. A pokud to jde „špatně“, o to víc stojí za to být blízko Tomu, kdo je Král králů. On dělá vše pro to, aby to bylo možné (a je to opravdu s Ním možné!) Svatost to „umírání“ mého falešného „já“. K tomu je nezbytné tvé „chci“... a nadějná, důvěřivá a trpělivá důslednost. Amen.